

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ξοδύ οι έρωτευμένοι.
Πετούν με τ' αφ'ερά τών έλπίδων.
'Αγγίζουσ τούς ούρανοους.
Μεθούν!...

Στην κατάστασι αυτή βρισκόταν κι' ε' 'Αλέξανδρος τις ώρες αυτές. Καί τρέλλος από εὐτυχία, δέν έπαψε νά μιλάει, δέν έπαψε νά ναυορίζη την άγαπημένη του με τό γλυκό τραγουδί της έρωτικής των εὐτυχίας, που δέν θά τελειώνει ποτέ.
- Κατόπιν ο 'Αλέξανδρος έφυγε, γιά νά γυρίση στό παλάτι. Είχαν τώρα άρκετές άσχολίαι και σκοτούρες. Έπρεπε νά κανονίσουν τά του γάμου. Πού θά γινόταν, ποιού θά παρίσταντο, κτλ. κτλ.

***

Την άλλη ήμέρα ο 'Αλέξανδρος έλασε πιό συγκεκριμένες πληροφορίες γιά τό ζήτημα του ήιερέως, πιό θετικές και πιό ελχάριστες.

Χάρης στις ένέργειαι του έμπόστου φίλου του, ο ήιερέυς πού θά εύλογοοσε τό γαμο, είχε δώσει όριστικώς πειά την ύπόθεσι του.

Κίνδυνος ουνεπώς νά διαμευσθού η έλπίδες του 'Αλεξάνδρου, δέν όπηρχε.

Όταν μάλιστα την έπομένη πληροφορήθηκε ότι τά πάντα ήσαν εν τάξει, όταν μίλησε κι' ο ίδιος με τον λειτουργό του 'Υψίστου, ήσυχάσε έντελώς.

Έμενε μόνον τώρα νά κανονισθί πού θά γινότανε ο γάμος.

Τό ζήτημα αυτό και μερικά άλλα συναφή, ο 'Αλέξανδρος τά έκανόνισε μαζί με την άγαπημένη του 'Ασπασία.

Πού έπρεπε νά γίνη ο γάμος ;
Σέ ποιά μέρος ;

Στ' ανάκτορα ; Όχι άσφαλώς, ούτε σκέψις δέν μπορούσε νά γίνη περί αυτού.

Σέ κανένα ναίσκο έξωοικόν ;

Την ρωμαντική αυτή πρότασι, την έκαμε ο 'Αλέξανδρος. Μά η 'Ασπασία δέν την βρήκε φρόνιμη.

-Γιατί άρνείσαι, άγαπητή μου ; την ρώτησε ο 'Αλέξανδρος.

-Γιατί δέν ειη φρόνιμο αυτό πού λές, 'Αλέξανδρε. Όσο έρημικό κι' άν είναι τό μέρος πού βρίσκεται ο ναίσκος αυτός, θά προκληθθί πάντως σούσουρο.

-Πώς ;
-Άπλούστατα. Θά τό άντιληφθούν οι άγρότες πού κατοικούν γύρω. Για νά μπούμε έπειτα στό ναό, πρέπει νάχουμε τό κλειδί του. Και γιά νά πάρουμε τό κλειδί πρέπει νά τό ζητήσουμε από τον έφημέριο πού τό κρατεί. Με ποιά δικαιολογία θά τό κάουμε αυτό ; Τί θά του πούμε ;

Η 'Ασπασία είχε δίκη.

Κι' ο 'Αλέξανδρος δέν έπέμεινε περισσότερο

-Πρέπει, τέλος πάντων, της ειπεί σε λίγο χαμογελάοντας, κάπου νά παντρευτούμε.

-Αυτό ν' άκούγεται.

-Στό σπίτι σου τότε.

-Στό σπίτι μου ; Αυτό βέβαια είναι μία λύσις, αλλά δέν την άποδέχομαι άμέσως. Χρειάζεται σκέψις...

-Γιατί ; Όμοιογώ, Μτίκια μου, πώς δέν καταλαβαίνω τίποτα.

-Γιατί και στό σπίτι μου θά προκαλέσουμε την περιεργεία των γειτόνων. Και ξέρεις πολύ καλά, καλύτερα από κάθε άλλον, πόσο περιεργοί είναι οι γείτονές μου. Ξέρουν, με κάθε λεπτομέρεια μάλιστα, πότε έρχοσαι σπίτι, πότε φεύγεις, με τί έρχοσαι, πόσο κόθεσαι, τί φοράς κάθε φορά πούρχοσαι, τί έκφρασι έχεις φεύγοντας.

Ο 'Αλέξανδρος άρχισε νά γελάει, με τό πλατύ, άθώο κι' άδολο γέλιο του.

-Ναι, ναι, έτσι είναι, συνέχισε η 'Ασπασία. Αυτό είναι τό προσόν, τό έπάγγελμα και τά ύψηλά καθήκοντα της άθηναϊκής γειτονιάς, κάθε γειτονιάς, σ' όποιοδήποτε γεωγραφικό πλάτος κι' άν ευρίσκεται, κάτω άπό όποιοιδήποτε ούρανο.

-Όποτε, θ' ανασθλούμε τό γάμο μου, έλλείψει καταλλήλου μέρους, στό όποίο νά τελεσθθί τό μυστήριο ; ειπεί ο 'Αλέξανδρος, μισοσοβαρά και μισοαστειεύομενος. (Άκολουθεί)

Ο Σάχη της Περσίας στό Λενδίνο. Πώς θέλησε ν' άγοράση την γυναίκα του λέρβου Σώλαβαρ. Ο Πιρόν και ο γιος του Ρακίνα. Τι μπορεί νά κάνει τό χρυσάφι. Ποιός ήταν ο καλύτερος στρατηγός. Ο Ντεκλώ και τα γάντια του. κτλ. κτλ.

Γιά τον περίφημο Άγγλο πολιτικό λέρβου Σώλαβαρ — τον ός Σωλοβαρ γνωστότερον σε μās — διηγούνται τό έξης άθηντικό, όσο και περίεργο, ανέκδοτό του με τον τότε Σάχη της Περσίας :

Όταν ο άφελής κι' άμιαθής εκείνος Άνατολίτης μονάχης επισκέψθη τό Λονδίνο, έγιναν μεγαλοσπουδαί έσορτές και παρελάσεις γιά την έσοδογή του. Σ' ένα, λοιπόν, επίσημο γεύμα, πού δόθηκε άπ' την κυβέρνηση πρós τινών του, γνώρισε και την λαδή Σώλαβαρ, την σύζυγο του Άγγλου πολιτικού.

Τόσο, λοιπόν, τον γοήτεψε η χάρις κι' η καλλονή της, ώστε με κτηνώδη καρφιολεκτικώς άφέλεια πρότεινε στό λέρβου νά την άγοράση, άδιαφορώντας γιά την τιμή λ...

Κι' ο Σώλαβαρ, άτάχαρος και με πραγματικώς Άγγλικό γλένιο, άποκρίθηκε :

-Μεγαλειότατε, στό χαρμό σας έχετε πληθώρα σύζυγων ά ισορροπεί εύκολά νά στερηθθίτε μία ή και περισσότερες άκόμα!... Έγώ όμως έχω μία και μοναδική σύζυγο, η όποία μάλιστα πού είναι κι' άνεκτήρητη!...

ΣΠΑΝΙΣΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ

Μία καλύτερη φωτογραφία της βασιλικής οικογενείας στό Παρίσι. Διακρίνονται σ' αυτήν ο βασιλέας Γεώργιος ή Βασίλειος, Όλιγα ή Βασίλισσα Ελισσαβεττίνα, η Σοφία, οι άλλοι πρίγκιπες και τά τέκνα του Κωνσταντίνου, μετόχι των όστων και ο 'Αλέξανδρος, μικρός ακόμα, με τουτικά.

Όταν ο γιός του μεγάλου τσαρικού ποιητού Ρακίνα δημοσίευσε τά Άπονημονεύματα του πατέρα του, ο Πιρόν ήταν άπό τους πρώτους πού τά διάβασαν. Άποφάντας όμως γιά την πληθώρα των άνοήτων και παιδαριωδών λεπτομερειών, η όποιες ήσυχον σ' αυτά, ειπεί με τά μέτρα άκαρίπτης στό γένος του Ρακίνα :

-Παιδί μου, έού μωσάει τό Σημ, ο όποιος έβγαλε στη φουρα τη γυναίκα του πατρός του Νόε!...

Στόν βασιλέα της Μακεδονίας Φίλιππο ειπαν μία ήμέρα ότι κάπιο φηλό φορτίο ήταν άπόρθητο. Κι' ο Φίλιππος άπάντησε άμείως :

-Μπορώ ν' άνεβάσω τις ετάλλεις του ένα φορτίομα χρυσάφι!... Θά τό κερτίσω στη στιγμή!...

Όταν ρώτησαν τον Θηβαίο στρατηγό Έταμεινόνδα πούόν θεωρεί ός βελαντιερο στρατηγό ; Τόν έκατό του, τον Χαδρία η τον Ίριζοτή, εκείνος άποκρίθηκε :

-Κι' εγώ άδυνατώ νά άπαντήσω, αλλά κι' οι άλλοι νά τό έξαρτιώσουν είναι δύσκολο, έίσοσον ζούμε και οι τρεις λ...

Όταν κηρογραφούσε ο Γάλλος συγγραφέας Μενάς, οι οικείοι του ειπαν σε κάποιον νά φωνάξη τον πνευματικό.

Κι' ο Μενάς, πού τ' έβασσε, ειπεί :

-Άσχημο πράγμα, τελοςπάντων, νά θέλουμε μαμή όταν γεννηθούσε και πατά όταν πεθαινόει λ...

Ο Ντεκλώ, μέλος της Γαλλικής Άκαδημίας, έδεν έκανε πάλι νά μία ήμέρα σε κάπιο άπόρθητο σμείο του Σιροκούνα, ειδη έξαμνα στό δρόμο ένα αιάξι ν' ανατρέπεται.

Πετύχησε όλόγυμος άπ' τό νερό κι' έτρεξε στόν τόπο του άτυχήματος, γιάτι μία άπό τις δύο θροαίς επδάβυδς είχε πέσει σ' ένα πλαγνύο γαντάκι.

Δικοντάς της, λοιπόν, τό χέρι του γιά νά την βοηθήση νά βγη άπ' τό βούρκο, της ειπεί :

-Δέν φορώ τά γάντια μου, έράσμιος κυρία!... Έλπίζω όμως πώς θά συγχωρήσει την άγένεια μου, λόγω του έξαιρετικού του πράγματος!...

Στόν τρομερό σατιρικό Σαροδόν ένας ταιγγυόνης φίλος του τοίκαμε ένα πεινήδ τραπέζι.

-Πότε θέλεις νά ξαναφάς στό σπίτι μου ; τόν ρώτησε στό τέλος, σάν άπόγαγαν.

-Άμείως τώρα ! άποκρίθηκε σαρκαστικά ο πεινησένος άκόμη ποιητής.